

Secretariat d'Apostolat Seglar
Arquebisbat de Barcelona

A totes les associacions i entitats del Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults

Amics meus estimats

Quan ja fa uns dies, i estant encara de vacances, vaig començar a pensar en aquest escrit, el primer que em va venir al cap va ser el desig d'enviar-vos una afectuosa salutació i que hagueu pogut gaudir d'un merescut, joiós i feliç descans. També no deixar de donar gràcies a Déu per el do de la fe i de l'existència.

Agraeixo a totes les persones que, al llarg del curs passat, vareu estar acotxant al Fòrum amb la vostra presència en representació dels vostres grups. Agraeixo a la junta actual i a les persones que varen formar part de juntes anteriors, el seu compromís, el seu temps i l'alt grau de comunió i d'amistat aconseguida; a la Delegació per acollir-nos amb tanta generositat; i a totes aquelles persones que senten que aquest és un projecte d'Església diocesana i de comunió fraterna.

Recordo l'evangeli d'un d'aquests dies de vacances. Un jove s'apropa a Jesús buscant respostes i consell, però no li va agradar allò que Ell li digué, ja que després de recordar-li la llei de Moisès, va afegir: *"Si vols arribar al final, ven tot el que tens i sigues pobre; així tindràs un tresor en el cel. Després, vine amb mi"*. El jove, que era ric, va marxar i Jesús el va veure marxar amb tristesa.

Dies després, algunes lectures de l'evangeli em parlaven sobre el plany de Jesús davant fariseus hipòcrites més preocupats per les normes, les riqueses i les aparences; que no pas per la misericòrdia o la compassió.

Tampoc vull deixar de banda aquell evangeli, també en dates festives, en el que Jesús, a preguntes mal intencionades, respon que el manament principal és: *"Estimaràs a Déu, el teu Déu, amb tot el teu cor, tota la teva ànima i amb tot el teu ésser"*; i el segon que s'igualava amb el primer: *"Estimaràs al teu proïsme com a tu mateix"*.

Possiblement us estareu preguntant que tindrà a veure, tot això que ja coneixem, amb un escrit de benvinguda per el proper curs. Intentaré explicar-me.

De ben segur que, per aquest curs, en les vostres entitats proposareu, si és que no ho heu fet ja, treballar la proposta del Pla Pastoral. Mirareu com aterrar-lo en els vostres grups i aconseguir que els cinc eixos es puguin materialitzar en un compromís vers el "SORTIM" de nosaltres mateixos, del nostre interior, de la nostra zona de confort... cap el món i la societat.

No us sembla, igual que em succeeix a mi, que els dos primers evangelis que us he comentat, són una mostra de la nostra societat? No ens trobem amb persones aferrades als seus béns i a les seves seguretats materials?, que es giraran en el moment en que sentin les paraules que Jesús va dir a aquell jove que, a més a més, era ric.

I no ens trobem, potser, amb persones en les quals els és més important la seva aparença, el què diran, el fet de complir una norma per complir-la... que la pròpia persona?

Crec que tant les unes com les altres són característiques ben esteses i comuns en la nostra societat.

Què fer davant aquesta situació? La resposta a aquesta pregunta me la suggereix el mateix Jesús: *"Estimaràs a Déu, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tot el teu ésser; i estimaràs al teu proïsme com a tu mateix"*. En aquest moment em ve al cap una expressió que vaig llegir que deia: Com puc estimar Déu, si no estimo allò que Ell més estima?"

Aquestes paraules de Jesús no son ni banals ni supèrflues. Per caminar pels camins de Déu he d'enfortir el meu interior, m'he de deixar guiar per l'Esperit, fent que la Paraula formi part de la meua vida, juntament amb la pregària, el compromís i la meua comunitat; en una permanent conversió en Jesús. Aprofundir en aquestes actituds és el que em donarà fortalesa per "mirar amb tristor a aquell que se'n va" i tractar amb misericòrdia a aquell que imposa la moral per damunt del que és humà. Ara bé, sempre, els meus fets han de ser generats per l'Amor.

En aquest punt ja podria tancar aquest escrit, però permeteu-me que, abusant que em trobo entre amics, no reprimeixi el desig d'anar una mica més enllà en la meua reflexió.

En la cultura d'avui, la dignitat la proporciona el diner, el poder, la riquesa... Aquesta és una porta oberta al pitjor d'un mateix; a idolatrar a un déu que exigeix acatament, sacrificis; a un déu que encega el nostre cor enfront el patiment i la injustícia que hi ha al nostre voltant...

Hem creat una estructura econòmica – social que no funciona sense consumisme; però ho fa amb un consum depredador (ja no anem a un centre comercial perquè necessitem quelcom; sinó que hi anem per veure què hi podem trobar). El que és important en aquest "consumir" ja no és l'objecte en sí, sinó poder posseir aquest objecte. A més a més, se'ns convida a fer-ho de forma individualista, aconseguint una major sublimació del jo personal, convertint-nos en éssers antisocials, egoistes, vanitosos i indiferents vers el món que ens envolta. Avui, el pecat social més gran ja no és la maldat, sinó la indiferència.

El Déu revelat en Jesús i les actituds de vida per Ell proclamades són l'antídot enfront aquesta riada malèfica del nostre temps. Hem de ser capaços de fer accions i gestos, encara que siguin petits, amb Amor. Una petita acció viatjarà fins als límits de l'infinit, si aquesta viatja amb el vehicle de l'Amor. Déu no valorarà quantes coses hem fet, sinó la quantitat d'Amor que hi hem posat en cadascun d'aquests actes.

Crec que, sobre tot això, anirà el proper curs: fer descobrir, fins a on puguem arribar, que tots som estimats per Déu.

Abans d'acomiar-me, desitjar-vos que sigui un curs feliç; que renovem i reforcem els nostres llaços de comunió, d'amistat i d'afecte; i que les nostres relacions, en els nostres grups, esdevinguin una joirosa i sòlida comunitat cristiana.

Que el Senyor us beneeixi a tots

Domingo Torres
President del Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults

Barcelona, 4 de setembre de 2018